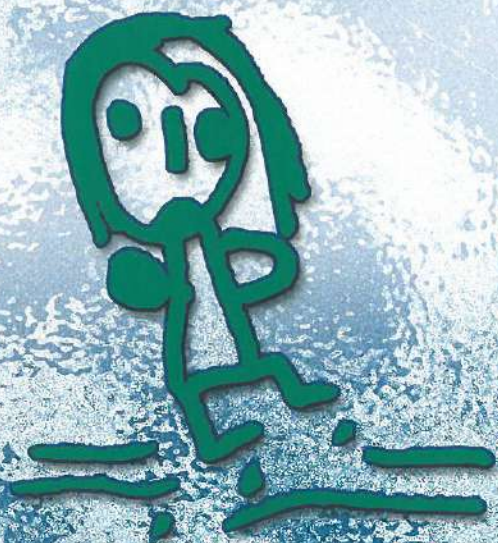

STOPINJICE

75

Glasilo Zavoda za usposabljanje in varstvo Dobrna

KAZALO

Iz stopinjic in stopinj v korak s časom	3
Jutranji pozdrav	4
Razmišljanje	5
Kaj se kuha na fizioterapiji	5
Izletniki	6
Doživeto	7
13. Republiška glasbena revija	8
Kaj je PA3	10
Ko oblaki potujejo z nami	11
Izlet na morje	12
Prazniki	12
Piko	12
Ogled zeliščnega vrta	13
V delavnici	13
Na mariborskem Pohorju	14
Črna na Koroškem	14
Nedeljski sprehodi v Medlog	14
Petriček - Anski vrh	14
Prišla je pomlad	15
Kako so otroci OV1B tovarišice navdušili	16
Etnopotep po Hermanovem brlogu	17
Utrinki	18
Utrinki iz prejšnjih Stopinjic	19
To smo mi	20

Stopinjice 15 • Zavod za usposabljanje in varstvo Dobrna, Lokovina 10, 3204 Dobrna • TEKSTE ZBRAL Ivan Brezovec • PREPISOVANJE Grlic Barbara • FOTOGRAFIJE Arhiv Zavoda za usposabljanje in varstvo Dobrna • OBLIKOVANJE Robert Klopčič • PRIPRAVA ZA TISK IN TISK Enter Design Erik Pevec s.p. • NAKLADA 150 kosov

IZ STOPINJIC IN STOPINJ V KORAK S ČASOM

Neopazno se je pomlad prevesila v poletje. Počitniški načrti in dolžnosti ob zaključku šolskega leta poženejo življenje v drugačen utrip. Hitrejše minevanje časa bo zato v jeseni znova povzročilo nejeverno čudenje preobrazbam mladostnikov.

Rast jih povzdigne v odraslo podobo. Vznemirjenje ob notranjih in vidnih spremembah se odraža v vedenju, ki zavestno ali nezavedno zahteva novo kakovost življenja.

Svoj vsakdanjik želijo odrasle osebe sooblikovati tudi same. V večini vedo, katera zaposlitev jih najbolj izpolnjuje in so pri njej uspešnejši. Način osebnega praznovanja bi radi izbrali po svojih željah. Prosti čas zmorejo ob manjši pomoči krojiti sami. Po svoji meri se odločajo, katero letovanje jim bolj ustreza. Možnost izbire hrane jim veliko pomeni. Nadvse pomembna jim je možnost bivanja v svoji sobi, ki bi jo morebiti delili le z izbranim sostanovalcem. Potrebna so jim srečanja z drugimi osebami pri športnih in kulturnih dogodkih. Pomen denarja jim je znan – z njim radi razpolagajo sami. Včasih zahtevajo malo miru.

Tudi v zavodskih pogojih so vse težnje uresničljive. Ob celodnevem skupnem življenju mora biti dovolj časa za opazovanje, poslušanje, poizkušanje, dogovarjanje in odkrivanje pravih možnosti in dejanskih potreb. Za osebe zavoda je najpomembnejše razumevanje novih izzivov in strokovno ter osebno popolno sprejemanje pomena samouresničevanja vsake osebe. Rast in zorenje sta torej zakonitost za zaposlene.

Odraslih ne moremo več nagovarjati kot otrok in vseh ni mogoče voditi za roke. Pristati je treba na resničnost, da nas katera oseba odkloni. Sprejeti je potrebno vlogo pomočnika, svetovalca in posrednika med posameznimi nesorazmernimi visokoletečimi načrti in osebnimi življenjskimi danostmi.

Čas, ki po svojih neusmiljenih zakonitostih odmerja vse, je lahko tudi naš zaveznik. S spremembami, ki jih slika v odraščajoče varovance, pravočasno poziva k spremembam v razmišljanju, vrednotah, odzivanju in ravnanju vsakogar od nas, ki smo zavezani skrbi za dobrobit naših varovancev.

Irena Artank

JUTRANJI POZDRAV

Polonca, Marko, Matej, Luka, Miha, Alenka, Zdenka, Brigita. V letošnjem šolskem letu smo bili "doma na podstrešju." Krstili so nas za OVI 1B. Skrbeli smo za dobre odnose z našimi podstrešnimi sosedi. Prijaznost se vedno obrestuje. Logopedinja Karin nas je vsak dan prišla na kratko pozdravit in pogledat, če smo vsi v dobri koži. Poleg tega je postala tudi Poloncin sponzor in napolnila njeno garderobno omaro z lepimi oblačili. Tudi starejši fantje iz OVI 3 so pod taktirko ga. Lidije in g. Ivana postali pravi kavalirji. Celo leto so nam požrtvovalno prinašali dopoldansko in popoldansko malico in prevzeli skrb, da so smeti, ki se naberejo čez dan, in umazana garderoba odromali v pritličje. Še posebno Luka bi jim rad postal čimprej podoben, zato jih je pogosto obiskal. Ni si mogel kaj, da ob odhodu v kopalnico ali kam drugam, ni najprej pokukal kaj se pri njih zanimivega dogaja. Skrb za medsebojne odnose pa ni zgolj naključna, temveč del skrbno načrtovanih socializacijskih vsebin. Navajanje se vedno prične v matični enoti – v oddelku, družini. Začeli smo z jutranjim pozdravom. Ker vsi člani skupine ne spijo v isti spalnici in ker vsi zaposleni v oddelku ne prihajamo ob isti uri, se je pokazal najprimernejši čas takoj po zajtrku. Po prihodu iz jedilnice do podstrešja po vseh triinsedemdesetih stopnicah

najprej sedemo za mizo. Vzamemo si čas za pogled v oči vsakemu posebej, za prijazen "Dobro jutro! Kako si spal-a?" in po kratki analizi zapisa varuhinje o prejšnjem popoldnevu, še za sladke grizljaj. Za optimističen začetek dneva. To, da hkrati urimo še pregrizovanje pri tistih, ki imajo še težave pri grizenju trše hrane, niti ni tako pomembno. In medtem, ko je jeseni zaradi zastavljenega cilja bilo pomembno, da sedemo in se pozdravimo, predvsem nam, odraslim v oddelku, zdaj veliko pomeni vsem. Ob prihodu v učilnico nič več ne hitijo odpirat vrat svoje omare, ne stikajo za različnimi predmeti... Tudi ni potrebno več vsakega posebej posesti in ga prepričevali naj malo obsedi. Posedejo se sami ali pa zadostuje že kratko povabilo. In vsak je izdelal svoj odgovor, svoj "Dobro jutro": Luka in Matej neponovljiv nasmeh, potem ko je potrebno potrpežljivo počakati, da se pogleda srečata in potopita, pa čeprav včasih le za hip; Poloncina ponujena roka in pričakovanje v očeh, da se je dotakneš; Miha "Dobro jutro, dobro sem spal" in Marko "Keksa, keksa, keksa".

Razrednik:
Brigita Kuder

Razmišljanje

Ko sem pred šestimi leti prišla v Zavod, sem napisala v naše glasilo "Stopinjice" članek z naslovom "Moji prvi koraki." Sedaj odhajam, po petintridesetih letih službovanja in ne vem, kako naj se izrazim, Koraki se oddaljujejo ali Moje slovo? Naj bo kakor koli, smisel je isti. Odšla bom, novemu obdobju naproti.

Morda prvič v življenju, bom lahko sama razdelila ure dneva, na svoje obveznosti, svoje interese in svoja razvedrila. Glavno je, da bom še naprej dajala dnem življenje, ne dni življenju! Sicer pa vemo kako je z upokojenci, vedno jim primanjkuje časa. Naenkrat so vse ure naše, vse zamujeno bi radi strpali vanje, ritem pa postaja nekoliko počasnejši.

Ko delam obračun teh službenih let, beležim precejšnjo razliko med smislom svojega dela terapevta v bolnišnici, v zdravilišču in v našem zavodu. Prejšnja leta sem delala s pacienti, ki so pričakovali izboljšanje

svojega fizičnega stanja, rehabilitacijo, popolno ozdravitev in vrnitev na delo. Vsak nov korak, vsak napredek je bil moj uspeh, potrditev mojega dela. Sedaj se moje delo ne meri z istimi merili. Postalo je bolj kompleksno. Nisem več samo fizioterapevtka, ampak tudi vzgojiteljica, družabnica v igri, prijateljica in zaupnica. Največji uspeh mojega dela je, če otrok rad hodi k meni na terapijo. Ni vedno lahko! Pridejo trenutki, ko se sprašujem o smislu svojega dela, ko vidim da, kljub vsemu trudu, gre bolezen svojo pot naprej! Nekoč sem o svojih dvomih spregovorila z mamico enega "mojih" otrok. Ona mi je odgovorila: "Saj ne pričakujemo čudežev. Srečni smo že, da ste z njimi, jih sprejemate, jim pomagata in jih imate radi!"

To je pohvala in hkrati priznanje smisla: Dnevu dajmo življenje, ne dni življenju!

Nuša Podbregar

KAJ SE "KUHA" NA FIZIOTERAPIJI ?

Kmeni na fizioterapevtske vaje prihaja varovanec Mihi, ki rad je, najraje pa puding. Za vzpodbudo pri vajah sva za določen gib "kuhala puding", pri drugi vaji bi ga pa "pojedla".

Nekega jutra je Mihi prišel jokajoč na terapijo. Strgal je

majico in je kar naprej o tem pripovedoval. Želela se mu preusmeriti misli: "Mihi k meni si prišel delati vaje, a ne? Kaj delamo na fizioterapiji?", sem ga spodbujala. "Kuhamo puding!", je veselo odvrnil in so solzice izginile.

Biljana Kompan

IZLETNIKI

Najbrž ste že slišali za takšne in drugačne izlete, češ, da se dogajajo. In morda niste vedeli, kaj točno bi si ob tem predstavljali. Naj vam razložim.

Lansko leto oktobra je padla ideja, da bi šli na kakšen izlet. Kar tako, zaradi lepšega! Nič lažjega. A ko se stvari malo bolj resno lotiš, uvidiš, da ni nič lažjega kot ostati doma! Če nič drugega je potrebno napenjati možganovino v smeri izbire najprimernejšega kraja in hkrati, da mulčki tam še niso bili! To, slednje še dodatno povzroča dobršno mero zapletov. In ker ravno prihajam iz južne – dolenske strani Save, je bila izbira logična – grad Bogenšperk s čudovito okolico, ki sem jo kot otrok prečesala po dolgem in počez.

Ko je bil izbran cilj je bilo potrebno določiti datum (najmanjši problem!) in tiste, ki naj bi tja šli. Ko bi otroci vedeli, kaj se še dogaja za vikende v zavodu, bi pogosteje ostajali tam, tako, pa so se tega in ostalih dveh izletov v glavnem udeleževali vedno isti otroci. A nič ne de, so se imeli lušno še za ostale. Kar vprašajte jih!

Na gradu Bogenšperk smo bili prav lepo sprejeti. Priti v takole graščino, ni kar tako. Izvedeli smo nekaj malega o Valvasorju, videli največjega medveda, ter izvedeli nekaj o čarovnicah in podobnih rečeh, ki so v starih časih divjale po tistih krajih. Z mislijo na tiste čase, na spletične in kraljične, prince in kralje, smo se nato še sprehodili po grajskem parku in s polnimi pljuči vdihovali sveže dolenske sapice. O cvičku ni bilo ne duha ne sluha! Na kosilo smo šli kar na moj stari dom (op.sveže omožena v Celje), kjer smo si privoščili en »makaronflajš«, gredoč v Dobrno pa še vsak en krof na Trojanah.

Izlet številka dve. Rogla pozimi. Vzeli smo vse kar dobrim sankračem pritiče in že nas ni bilo. Na Rogli pa megla, da nisi videl svojega nosu, kaj šele drug drugega! Pa nič zato! Glavno je bilo, da iz rok ne izpustiš ogrooomne zračnice, četudi te tršica ne vidi kje točno si pristal (op. dobro, da imajo progo temu špasu primerno). In potem gor in dol, gor in dol, pa spet gor in dol.....do onemoglosti! Na koncu smo srečali še enega prijazneža RTC Rogla, ki nas je vsakega trikrat zapeljal naokorg po progi in to z motornimi sanmi!! Nekateri so bili ko klopi, vsi pa nasmejani. Vsem pa se je smejalo, ko smo zavili v picerijo in podkrepili od divjanja izmučene teleščke! Mislim, da o tem, kako so šle dobrote v slast, ni potrebno izgubljati besed! Po tem izletu, so otroci kar nekaj časa prosili za izletek, a tršica ni imela časa.

Zgodba se je ponovila v maju. Kam? Na ROGLO! Zopet? Ali je slučajno maja ista kot pozimi? No,....in smo šli! Prepihalo nas je do kosti, pa je bilo kljub temu vredno. Lahko bi rekli, da smo imeli neke vrste spomladansko čiščenje, saj veste, neke vrste generalko. Zlezli smo tudi na razgledni stolp in seveda samo do prve ploščadi! Toliko, da smo videli, kako smreke vidijo ptički. No, da le nismo vsi taki strahopetci je potrebno pohvaliti Bogdana, ki si je želel še višje in dlje, prav tja do neba. A kaj ko večina vedno zmaga. Domov grede smo si zopet privoščili pico in Coca – colo, ti najboljši dve gresta vedno najbolj skupaj!

Lahko bi rekla, da smo vsak izlet zaključili z dobro voljo in pesmijo. Ah, in še z vprašanjem: »Kam gremo pa naslednjič?«.

Črepinšek Sara
delovna terapevtka

DOŽIVETO...

DOŽIVETO...

s Suzano

Moj radio ne vleče povsod enako. Na dilah lahko poslušam: "Tukaj radio Šmarje, ura je osem". Ko spim spodaj pa lahko slišim. "Val 202, ura je pol sedem".

Tovarišica vpraša: "Česa te je najbolj strah?"
"To, da pride kak strah", odgovori Suzana.

"Ali radio vsak vikend nosiš domov?" vpraša tovarišica.

"Ja, je že navajen", resno odgovori Suzana.

"Ali kaj slišiš o Renati?"

"Ja", je skrivnostna Suzana.

"Kaj pa?" dreza vanjo tovarišica.

"Da bi jo jaz rada videla", odgovori Suzana.

"Ali ti je všeč, Suzana, da si se lahko po Veliki noči vrnila v ponedeljek in ne v nedeljo, kot ostale vikende?"

"Ja, zelo. Grem kar naredit še eno Veliko noč".

"Lagati ni lepo, Suzana!"

"Kje pa, tukaj v zavodu?" vpraša Suzana.

Suzana bere posamezne besede in zraven komentira:

"MUCA – to nimam".

"MUHA – to tudi nimam".

"VIDA – to pa imam v skupini"

"VITA – ta pa ni v redu".

"Suzana, kaj si ti shujšala?" vpraša tovarišica.

"Ja, res je", pritrdi Suzana.

"Zakaj pa?" je še radovedna tovarišica.

"Zato, ker sem šla eno kilo dol", odgovori Suzana.

z Rokom

Tovarišica pride v hiško zadihana in opravičuje zamudo: "Pozna sem, ker so me med potjo v hiško kar trikrat ustavili."
"Ali policaji" začudeno vpraša Rok.

z Ninom

Nino nese polno košaro perila po stopnicah. Tovarišica, ki gre mimo, ga vpraša: "Kako gre, Nino?"
"Mora gret"! kratko odgovori in pokima Nino.

z Igorjem

Igor se uči glasove:

MUCA je na "M".

LONEC je na "L".

"Kaj pa HLAČE?" vpraša tovarišica.

"HLAČE so na zadrgo", hitro odgovori Igor.

Jožica Grubelnik

13. REPUBLIŠKA

GLASBENA REVIJA

Tudi letos smo se udeležili glasbene revije **ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO**. Že lani smo izvedeli, da bo letos revija v Mariboru in to ni kar tako...

Iz Maribora je naš tovariš Robi in zato je Maribor res nekaj posebnega... vprašajte Janeza... Ostali pa se moramo strinjati, če Robi in Janez tako pravita.

Iz Maribora je tudi Janezova »ulfa«, pa Viole (kdor se spozna na nogomet) in še tisoč samih lepih stvari je v Mariboru...

To smo poslušali na vseh vajah in zato se je treba za Maribor res potruditi.

V Mariboru smo se odločili predstaviti z glasbeno točko **KO SI ZALJUBLJEN** od Čukov in plesno točko **MOJE SONCE** skupine Bepop.

Letos se je zasedba skupine malo spremenila, saj nas je lani zapustil Aleš, namesto njega smo v skupino povabili Roka, ki je bil takoj pripravljen za sodelovanje. Aktivno smo v plesno točko vključili še Aljaža, ki je lani sodeloval samo v glasbeni točki.

Tako so sedaj v skupini: Luka, Janez, Mitja, Aljaž, Rok, Vida in Tadej. Pridno smo vadili že od septembra; ob torkih glasbeno točko, ob sredah pa plesno točko. Bilo je vložnega veliko truda, da smo bili na koncu zadovoljni s tem, kar smo se naučili. Sicer si pa vedno pravimo »vaja dela mojstra« in vsakič nam je šlo boljše.

No in tako je nastopil **VELIKI DAN** 26. marec 2003, ko smo se odpeljali proti Mariboru. Tovariš Robi nam je podrobno opisal vse posebnosti

Maribora, mi pa smo uživali v panoramski vožnji. Revija je bila v Unionski dvorani, kamor smo iz kombija odnesli vse glasbene instrumente skupaj z ozvočenjem, pa našo garderobo za nastop...človek bi pomislil, da smo že pravi profesionalci...

Mi smo nastopili kot zadnji (dvajseti) v prvem dnevu revije. Čeprav so bili po treh urah že vsi poslušalci utrujeni od sedenja v dvorani, so na koncu zbrali še dovolj moči, da so vstali in ob obeh naših točkah glasno ploskali in peli pesem Ti si moje sonce. Vzdušje je bilo enkratno...

Bil je to res lep občutek in hkrati priznanje, da se je izplačalo truditi in pridno vaditi, saj nas že vsi dobro poznajo in od nas kar nekako pričakujejo takšne »udarne točke«.

Pa tudi naš najmlajši Tadej se zna prikupiti vsakemu in tako je tudi letos očaral naši dve hostesi, ki sta ga z veseljem sprejeli. Letos je predstavljal »sonce« in bil zato v rumenih oblačilih še posebej čeden. Mi pa prav tako, v naših črnih kompletih, rumenih majicah in kapah. Bili smo si tako všeč, da se po nastopu nismo nič preoblekli in odšli na zabavo »uniformirani«.

na Snežnem stadionu pri hotelu Arena.

Naši hostesi sta nas hoteli voditi po Mariboru do Snežnega stadiona, ker mi pač poti ne poznamo...tako je rekel Robi. Dekleti sta razlagali kje se moramo peljati, Robi pa kar po svoje...na koncu sta bili obe zmedeni, ko sta spoznali, da naš tovariš Robi pozna Maribor bolje od njiju. Pa še nasmejali smo se na to temo, kako smo jih »potegnili za nos«.

V Snežnem stadionu smo se najedli, potem pa nas je zabaval...ne boste verjeli...Sebastian...

Prav tisti Sebastian, katerega plesna skupina smo bili mi lani.

In naš Sebastian-Tadej in pravi Sebastian sta se letos srečala v Mariboru.

Ugotovili smo, da je Sebastian prav prikupen in preprost zvezdnik, ki se je veselo družil z nami in nas zabaval.

Pozno popoldne smo zapustili Maribor in se polni novih vtisov vrnili nazaj v Dobrno.

Seveda so nama otroci na poti nazaj razkrili, kaj smo doživeli, kaj se jim je najbolj vtisnilo v spomin in po čem si bodo zapomnili mesto Maribor...ampak to je že druga zgodba...

Kosilo in zabavo smo imeli v montažnem šotoru

MILENA OPRČKAL

KAJ JE PA3?

Vsi smo že stari znanci z dolgoletnim stažem v Zavodu. Jani, Vita, Dejan in Zala smo sprejeli medse se enega Dejana, novinca.

Na izbor tovarišic nismo imeli posebnega vpliva, a smo z njimi večinoma zadovoljni. Včasih se nam zdi, da od nas zahtevajo nemogoče in na vse

je vedno po njihovem, vendar vse za naše dobro! V resnici pa so ravno tako otročje kot mi. Z nami se plazijo po tleh, se smeji in uganjajo norčije. Kljub temu, da so včasih hude, se jih razveselimo, ko pridejo v službo vedno dobre volje. Dejanu ne zmanjka poljubov naklonjenosti, Vita se z dotikanjem tovarišic polni z

papirjem, ki ga trga za izdelovanje recikliranega papirja v delovni skupini. Dejan 1 pometa učilnico, Dejan 2 prinaša malico, Vita preverja, če je naše perilo sveže oprano in odnaša posodo po malici, Zala odnaša umazano perilo. Risanke smemo spremljati le med odmori po obrokih ali pred odhodom k nočnemu počitku. Mi bi si vedno izbrali Telebajske. Najbolj se ujemamo z eno izmed delovnih skupin, saj smo tudi enako stari. Zanje trgamo papir, jih obiščemo na čaju ali skupaj praznujemo rojstne dni. Sami poznamo pot v telovadnico in v glasbeno učilnico k tovarišu Robiju. Obiskujemo individualne obravnave, ene raje, druge maj. Radi hodimo na izlete. Z vlakom smo se peljali v Laško. Primerno se obnašamo v pizzeriji in v slaščičarni. Radi pomagamo tovarišicam pri gospodinjskih opravilih, najraje takrat, ko nastaja kaj dobrega. Pripravili smo si sadno solato, skuhalo krompir, jajčka, čaj...

možne načine protestiramo: se glasno oglašamo, loputamo z vrati, razbijemo kakšen kos pohištva... Pa so trmaste. Nekateri pravijo, da so dosledne, same pa, da so vztrajne, nepopustljive, vendar nas poskušajo razumeti. Vedno rečejo. "Najprej bomo..., potem sledi..., če ne boš sedaj..., boš pa malo kasneje"... Na koncu

energijo, novinec Dejan jih razlikuje po vonjih parfumov, ki jih uporabljajo, Jani ve, da bo le od njih dobil točen odgovor na svoja vprašanja, Zala jih pričaka s pručko: "Prižgite mi radio, prosim".

Vsakdo v skupini ima svojo stalno zadolžitev. Jani si običajno sam postreže s

Prav lepo se imamo v našem oddelku, četudi nam pravijo "Policijska akademija 3". Pa ne zaradi nas samih, da ne bo pomote. Zaradi naših tovarišic. One so namreč iz policijskih družin. Pa za hece so tudi

za varovance OVI 1D
Bojana Lipičnik

KO OBLAKI POTUJEJO **Z NAMI**

Večna dilema, ki se mi poraja pred vsakim takšnim člankom je ta, ali bom uspel uloviti smisel misli, ali bom kar nekajkrat odtaval stran in bo na koncu nastala nekakšna zmes pametnih misli, ki so povezane v neumne stavke. Ker pa se dobro zavedam, da bo naše glasilo in s tem tudi ta članek prebiral ogromno ljudi, ki bodo dajali bolj ali manj kritične ocene, se velja potruditi, hkrati pa je letošnji urednik g. Ivan tudi ponosni lastnik zeliščnega vrta in če se mu zameriš, ti zna prav on zvariti takšen čaj, da te tudi znanja iz nadaljevanke Urgenca ne morejo več rešiti!

Iščem in iščem neko novo temo, ki še ni bila opisana in ne objavljena. O športu in glasbi gotovo veste že vse, o pisateljih moderne tudi, prav tako o Krstu pri Savici! Kadar oblaki potujejo – ne, tega pa prav gotovo ne veste.

In se je zgodilo...

Bilo je jutro v mesecu zime in snega, že samo zato je moralo biti mrzlo. Kot v pravljici se je iz daljave bleščala naša šola, vsa obsijana z bleščicami novo zapadlega snega. In si mislim: Vsa utrujena si in vendar nasmejana, stojiš in uživaš še zadnje dneve otroškega smeha. Ko te opazujem, se mi nekako zdi, da prav nevoščljivo gledaš na polje, kjer bo stala tvoja nova podoba. Kako dolgo že stojiš tukaj in nudiš svoje široke zidove, vsem, da se naslonijo nanje?

Gotovo kaj čutiš, gotovo razmišljaš... Ali si tudi ti ena izmed poetičnih stvari, ki spregovoriš, "kadar obmolknejo ljudje"? Svojo bolečino pod težkimi stopinjami starosti skrivaš z odprtimi dlanmi in nas sprejemaš v vsej svoji veličini. Sneg pa še kar naletava... Ničesar se ne rabiš bati. V tvoji duši je toliko spominov življenja, da ga tvoja nova podoba nikoli ne bo mogla preseči. Le stoj in ponosno kaži pot oblakom, ki potujejo kraj te. Jutri spet pridem in ko bom odhajal, ne bom zaklenil vrat za seboj...

Robert Klopčič

IZLET NA MORJE

V četrtek, 10. Aprila smo se peljali z novim kombijem v Piran. Tam so namestili varnostne pasove za invalidske vozičke.

Mi smo šli na obisk v akvarij. Videli smo veliko različnih rib, rakov, lignjev, školjk in želvo.

Po morju je jadralo osemindvajset jadrnic. V pristanišču je bilo zasidranih veliko malih in večjih čolnov in ladjic.

Kosilo smo imeli v restavraciji v Portorožu. Jedli smo velikanske pizze in pili jabolčni sok.

Ko smo se peljali domov, je na avtocesti tudi snežilo. Bilo je lepo. Že razmišljamo, kam bi se naslednjič odpeljali z našim novim kombijem.

OVI 3

PIKO

POGLEJTE ME, OTROCI,
KAKO LEPO KAPO IMAM.
LEPO IN TOPLO,
DA JE IZ GLAVE NE DAM!

ŠAL SEM DOBIL OD STRICA,
DA SE NE PREHLADIM,
KO ZUNAJ LETAM
IN OTROKE LOVIM.

»JEZIK SKRIJ!« MI STRIC GOVORI,
JAZ PA GA KAŽEM,
- ČE SE MI KDO - SMEJI.

Dragica Založnik

PRAZNIKI

VELIKA NOČ SE PRIBLIŽUJE,
A NAS VEČINA PREMIŠLJUJE,
KAJ BI NAREDILI,
DA BI RAZRED OKRASILI.

NEKAJ OTROK DELA PETELINČKE,
DRUGI ČESTITKE - ZA SPOMINČKE,
TRETJI NAMAKAJO JAJČKA V BARVILO,
DA SE BO ZA PRAZNIKE - SVETILO -.

VELIKA NOČ SE PRIBLIŽUJE,
TAKRAT SE PISANKA DELI,
IN V KROGU DOMAČIH
SO RADOSTNI VSI.

Dragica Založnik

OGLED ZELIŠČNEGA VRTA

Dne 13. 5. 2003 popoldan ob 14. uri smo šli v Slovenske Konjice v grad Trebnik si ogledat zeliščni vrt. Na vrtu smo videli žajbelj, Ameriški slamnik,...

Najprej smo pa šli v grad. Gospa vodička nam je kazala vrste zelišč in največ je bilo rastlin za kuhanje čaja. Bila je meta, melisa, ajbiš, žajbelj,... Gospa pa nam je dala čaj za pitje in je bil grenak. Bil je sestavljen iz treh zelišč. Potem pa smo si šli ogledat še stvari iz drugih rastlin. Videli smo tudi bučno olje, moke, sokove,.... Potem pa smo odšli v slaščičarno na sladoled in nazaj na Dobrno. Kupili pa smo vinsko rutico, baldrijan in Ameriški slamnik.

Prašnikar Rok

V DELAVNICI

V DELAVNICI VSI DELAMO. SEDAJ SPONKAMO BOMBICE. HITIMO, DA BI KONČALI PRED PRAZNIKI. POTEM DOBIMO NOVE. ZA DENAR, KI GA BOM ZASLUŽILA, BOM KUPILA CD PLOŠČO KARMEN STAVEC.

GABI

NA MARIBORSKEM POHORJU

Med zimskimi počitnicami smo imeli izlet v Maribor. Videli smo, kje poteka tekmovanje »Zlata lisica«. Peljali smo se z osebnim avtom škodo. Jaz sem lahko sedel spredaj ob vozniku, tovarišu Robiju, na kar sem bil zelo ponosen. Zadaj so sedeli Aljaž, Bogdan in Franci. Najprej smo se sankali. Malico smo nesli zraven. Za kosilo pa smo tam jedli golaž s kruhom. Po kosilu smo se peljali skozi mesto. Spoznal sem, kje je občina, ljudski vrt, glasbena šola, poročna dvorana in bolnica. Videl sem tudi šolo, kjer je prej delal tovariš Robi. Bil je to zame zelo lep dan.

Zapisano po
pripovedi
Janeza

NEDELJSKI SPREHOD V MEDLOG 8. 4. 2003

V nedeljo popoldne ob treh sem se odpravil od doma in sem šel raziskovat nove gozdne poti v Medlog, ampak nič nisem našel. Ko sem šel raziskovat, sem šel mimo bolnice, mimo Glazije, mimo gimnazije, mimo Zelenice čez železniško progo, potem pa skozi ob cesti do Medloga. Tam nisem našel drugega, kot travniško pot na desni strani Ložnice, ki ne vodi nikamor. Obrnil sem se in šel nazaj domov. Dopoldne je snežilo, popoldne pa je bilo sončno in hladno. Na tej poti ni nič novega, zato ne bom več šel po njej. Za drugam se pa še nisem odločil, kam bom šel raziskovat nove gozdne poti.

Luka Čevnik

ČRNA NA KOROŠKEM

TEKMOVALA SEM V TEKU NA SMUČEH.
PADLA SEM MALO PRED CILJEM. DOSEGLA
SEM 6. MESTO.

ROK IN LUKA STA VOZILA LAŽJI
VELESLALOM. VIDA JE BILA Z MANO NA
TEKU NA SMUČEH IN BILA TRETJA.
ZVEČER SO NAM NASTOPALI FANTJE
SKUPINE GAME OVER. RADA BI IMELA
NJIHOVO CD PLOŠČO.

GABI
Sestavila in tudi
napisala na
računalnik

PETRIČEK – ANSKI VRH

Za Martinovo nedeljo sem ob treh popoldne šel na sprehod, najprej mimo bolnice, Glazije, marketa Sončka, Zelenice, Otoka, do mostu, nato sem šel desno ob Savinji mimo Merxa, mimo Miga 5 do Levškega mostu, čez Leški most skozi do Petrička. Na Petričku sem hotel nekaj pojest, pa je bilo zaprto. Potem sem šel od Petrička po tisti cesti, ki gre navzdol. Ko sem prišel dol, sem šel po tisti novi potki, po mestnem gozdnem parku čistu na vrh, do Anskega vrha. Tam sem mislil, da se bom izgubil, ampak sem potem hitro najdel pot do dol.

Kako sem se imel: za Martinovo nedeljo prav fajn in energično. Temu ne moreš verjet za Martinovo nedeljo popoldan!

Luka Čevnik

PRIŠLA JE **POMLAD**

Po dolgi zimi smo se razveselili prvih znanilcev pomladi. Skrbno smo jih negovali tudi v vazicah. Potem pa smo se odločili, da na svoj način izkažemo naravi pozornost in zahvalo za veliko spremembo.

Čakali smo na primerne vremenske razmere in med tem izdelovali, v različnih tehnikah, spomladansko cvetje in živali. Vse to smo namestili v park in na dan praznovanja vse to poiskali in zbrali. Da niso cvetice ostale osamljene, smo jim naredili še pikapolonice, za katere verjamemo, da nam bodo prinesle srečo.

V cvetlične lončke smo posejali nekaj semen in sedaj skrbno spremljamo rast posevkov.

Vse dopoldne smo prepevali pesmi o pomladi, nekateri pa so tudi zaplesali.

KAKO SO OTROCI OVI 1B TOVARIŠICE

NAVDUŠILI

IN S ČIM SO JIM RAHLJALI ŽIVCE

POLONA

Verjetno že veste,

- da nas pokomandira vse po vrsti
- da se ji zelo hitro zameriš in to še potem dolgo komentira
- da se rada igra z dojenčkom, plišastimi medvedki in se zamoti z gospodinjskimi opravili: pometa, pospravlja omare, briše, zлага perilo
- da je precej počasna pri hoji in hrani – tudi čokoladi
- da se ji orosijo očke, kadar je ginjena.

MIHA

Ne boste verjeli,

- da je dober pomočnik
- zavzet za učenje
- da rad teče in kolesari
- da rad lista časopise in se igra z avtomobilčkom

Ni vam treba praviti,

- da je vedno pripravljen na pogovor
- da cvili, kadar ni po njegovo
- da obožuje kekse in kruh
- da, kadar trga oblačila, se Brigita, Zdenka in Alenka z njim nočejo pogovarjati

MATEJ

Ali vas zanima,

- da mu stopnice ne delajo več težav
- da že lepo drži žlico
- da rad jezdi konja
- da obožuje sladkarije
- da še vedno rad »plavša«
- da noro divja in skače po razredu
- da se rad opazuje v ogledalu
- da čisto obmiruje, kadar ga masiraš po hrbtu
- da se strašno rad kopa v banji, toda na bazenu je zanj vode občutno preveč.

MARKO

Mogoče še ne veste, da

- sprašuje že v sredo, če gre v petek domov
- obožuje glasbo in ji daje absolutno prednost pred vsem drugim
- sicer ne odobrava telovadbe, vendar mu gre na sobnem kolesu prav dobro
- po sili razmer natika gumbke na vezalko, vendar s kotičkom očesa opazuje, če ga keks že čaka
- je zadovoljen, kadar je v bazenu

Gotovo pa ste opazili, da je letos zrasel iz dečka v fanta.

LUKA

Če boste še malo z nami, vam povemo:

- da se navdušuje (komentira in navija) nad TV športnimi programi in risankami
- da se že lepo oblači, čeprav se pri tem še včasih jezi
- da se kar trese od navdušenja, ko na krožnik dobi hrenovko ali se gre kopat na bazen
- da je vedno prvi v jedilnici – tudi kadar zagleda sliko s hrano, pravi: »njam, njam.«
- da se prisrčno in naglas zahvali za kakšno igračo ali uslugo
- da s svojo očarljivostjo tu in tam obrača Brigito, Zdenko in Alenko.

ETNOPOTEPI PO HERMANOVEM BRLOGU

Popoldan smo šli na Ivanom v Elje v HERMANOV BRLOG. Videli smo maske na maskarado, zelo lepe obleke v drugih družinah in 18. stoletja, kako so orali njive s konji v starih časih, ki še niso imeli strojev, jastice, rastline, pšenico, koruzo, koš, vile, planinsko koč, hise pokrite s skamenj, ... Potem smo pa na računalniku, ki so bili glasbeni instrumenti, poslušali glas glasbenega instrumenta in smo morali z miško klikniti na pravi instrument. Za nagrado smo pa dobili na računalniku neko pesem. Potem pa nam je dala voditeljica nekatere slike na polbarvati. Vsek si je izbral svojo. Ko smo jih polbarvali, smo jih vzeli s sabo in odšli v slaščičarno na kremšnito. Potem pa smo odšli nanaj.

Prašnikar Rok

UTRINKI

Varovanka S. prihaja iz »hiške« k nočnemu počitku v Zavod.

Varovanka S.: »Zdravo, Bojana.«

Bojana: »Zdravo, S.«

Varovanka S.: »Bojana, ti si pa fejest punca.«

Bojana: »Kako pa to vidiš?«

Varovanka S.: »Saj ne vidim. To je zato, ker si mi odstopila kabinet (misli učilnico) nasproti tvojega kabineta, da grem lahko spat.«

Varovanka J. ve, da imam sina in hčer. Večkrat se zanju zanima.

Varovanka J.: »Kje je pa tvoja punčka?«

Bojana: »V Ljubljani, se uči.«

Varovanka J.: »Kje pa fantek?«

Bojana: »Pri telovadbi.«

Varovanka J.: »Kaj pa dela?«

Bojana: »Pleza.«

Varovanka J.: »Joj, lahko pade. Jaz pa si ne upam plezat.«

Varovanka S. čaka na prevez rane na nogi.

Varovanka S.: »Sonja, pa menzes tudi imam.«

Sonja: »Ja, in?«

Varovanka S.: »Zdaj bom morala imeti pa dva preveza.«

Na zelenico pred delavnico smo postavili dve pokriti delno odprti utici, namenjeni druženju manjših skupin varovancev.

Tovarišica Milena se malo nerodno izrazi: »No, kar počakajte v kočici.«

Varovanec D. še kar ostane v delavnici.

Milena: »D, a ti ne greš?«

Varovanec D.: »Ne, jaz ne grem v kočico. Nisem pes.«

Varovanec D. se tušira. Moral bo oskrbeti rano na nogi.

Medicinska sestra: »D., si že?«

Varovanec D.: »Ja, takoj ti prinesem mojo nogico.«

Ob članku v Novem tedniku je fotografija direktorice.

Varovanka J.: »Glej, naša Irena. Kaj tuki dela?«

Pri umivanju zob tovarišica Ditka opozori varovanko S.: »S., zob si pa nisi čisto v redu umila.«

Varovanka: »Ditka, to se tebi samo zdi.«

Varovanka S. se odpravlja k počitku. Posteljo ima v učilnici nasproti mojega kabineta. Zvečer običajno posluša svoj radio.

S.: »Zdravo, Bojana. Spet sva sosedki. Kje pa imaš ti svoj radio?«

Bojana: »Tovarišica Jolanda ga ima v likovnem kabinetu.«

Varovanka: »Ah, če ti ga je vzela, ti bomo pa enega kupili iz zavoda zastonj, za 4-5 jurjev.«

Varovanka sedi v temi ob radiu in ga posluša. Vstopi tovarišica Milena in prižge luč.

Milena: »S., pižamo imaš pa narobe obrnjeno.«

Varovanka: »Ah, pusti to, saj grem samo spat.«

V prednovoletnem času se skupina varovancev s tovarišico Andrejo sprehaja po zdraviliškem parku in pogovarja o krasitvi jelk.

Varovanec D. se oglasi: »Andreja, tebi pa pridem jaz krasit jelko.«

Andreja: »Ja? Kaj pa pripravim?«

Varovanec D.: »Jelko vendar.«

Skupina varovancev na sprehodu na trim stezi. Nekje se oglašča pes.

Varovanko J. to silno jezi: »Kaj ta pes neprestano laja?«

Varovanec D. jo potolaži: »Ker govorit ne more.«

Varovanec M. nekaj išče v temnem hodniku.

Tovarišica Ditka: »M., kaj pa iščeš?«

Varovanec M.: »Glasbeno učilnico.«

Ditka: »Glasbena učilnica pa je na terasi.« (danes se je zamenjala lokacija)

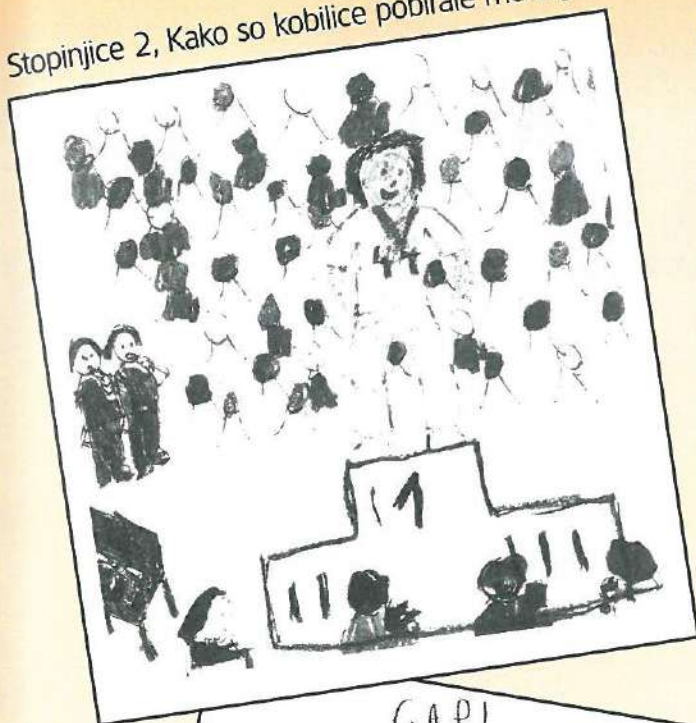
Varovanec M. prisloni glavo na zastekljena zatemnjena vrata: »Joj, sem srečen.«

Bojana Lipičnik

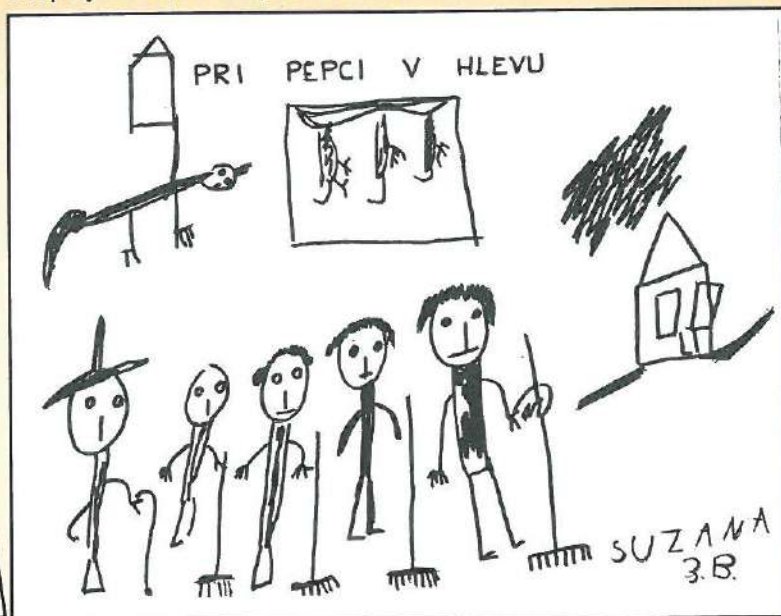
UTRINKI

IZ PREJŠNJIH STOPINJIC

Stopinjice 2, Kako so kobilice pobirale medalje

Stopinjice 12, Pri Pepci v hlevu

GABI

Stopinjice 5, Pismo

PISMO

Jani, zelo si mi všeč.

Pobliži me v sobo.

Rada bi s teboj poslušala besede.

Šla bi rada s teboj v diskoteko.

Uh, kako si "šiban".

Zelo sem vesel, da greš

z nami na morje.

Vidiva se na morju.

Pozdrav Marija

TO JE MOJ KUŽEK GABI,
IMAM GA ZELO RADA.
V SOBOTO IN NEDELJO
SE IGRAVA.

GABI

2.A

Stopinjice 7, Jaz in moji prijatelji

TO SMO MI

1D skupina smo,
zato se brž predstavimo:
Jani, Dejan 1, Dejan 2,
Zala in pa Vitica.

To naša je peterica,
prava je aferica.
Vsak dan pridno se učimo
in ničesar ne spustimo.
Ker veliko je snovi,
nam včasih v glavi kar brenči.
Nihče ne pritožuje se,
saj nam že kar dobro gre.

Tovarišice naše so taprave,
energije so polne in zabave.
Kamorkoli se peljemo,
povsod se vedemo lepo.

Vsi smo zelo veseli,
saj smo se celo leto lepo imeli.

Milena Polajžer

